

Bemærkninger til lovforslaget

I den offentlige debat har amter og kommuner antydnet, at de muligvis vil forhøje skatteudskrivningen for 1984 – for eksempel fordi de statslige bloktilskud eventuelt bliver reduceret med nogle milliarder kroner.

Fremfor noget andet trænger Danmark imidlertid desperat til store massive skattelettelser. Skatteforhøjelser er under alle omstændigheder uacceptable. Også kommuner og amter må sætte tæring efter næring i den katastrofesituation, som de gamle partiers udygtige politik har hensat landet i.

Derfor er det vigtigt, at folketinget i god tid, før det kommunale budgetarbejde kulminerer, klart fastslår, at ikke én eneste promilles skattestigning vil blive tolereret noget som helst sted, uanset hvordan udviklingen i øvrigt måtte blive.

Naturligvis ville det også være uacceptabelt, om amterne holdt et for højt udgiftsniveau ved at gældsætte sig. Det foreliggende lovforslag fastholder derfor den gamle grundsætning om, at man ikke må drive amter og kommuner med underskud – og der er ikke fundet rimelig grund til at gøre nogen undtagelse for så vidt angår de kommuner, der mere eller mindre har vundet hævd på at gældsætte sig.

Når lovforslaget taler om udgifter, er det alle udgifter – herunder altså også anlægs- og afdragsudgifter: Der må ikke gå én krone mere ud af kommune- eller amtskassen i 1984, end der kommer ind ved opretholdelse af uændrede skatteudskrivningspromiller og ved takster, som ikke reelt

forhøjes.

Det er oplagt, at et sådant nyt signal fra lovgivningsmagtens side vil blive mødt med massiv vrede i kommunale kredse og med påstande om, at det ikke kan lade sig gøre fra det ene år til det andet, men vil ramme i flæng og med vilkårlighed.

Hertil er blot at svare stift og ubøjeagt, at det skal lade sig gøre med den vanvidssituation, som landets økonomi er bragt ud i, fordi de otte andre folketingspartier igennem en meget lang årrække har vist sig økonomisk aldeles uansvarlige.

Kun i aldeles eksorbitante tilfælde åbner lovforslagets § 2 en begrænset undtagelse.

Fremskridtspartiet kan let anvise snesevis af milliarder, der kan spares i kommunerne – med besparelser på administrationsapparatet som spareområde nummer ét. Det er imidlertid de enkelte kommunalbestyrelser og amtsråd, der hver for deres område må specificere de nødvendige besparelser og lægge de fornødne tryk på lovgivningsmagten for at ophæve urimelige lovkrav.

Mener et medlem af kommunalbestyrelse eller amtsråd herefter ikke at kunne klare sin ændrede arbejdsopgave, åbner § 3 vedkommende vejen til at forlade det arbejde, hun eller han ikke magter. Når § 3 ikke er begrænset til den øjeblikkelige situation, skyldes det, at reglen også i øvrigt findes at være en fornuftig kommunalretlig nydannelse.

Til divertissement for perrittengryner oplyses, at ordet »amt« i nærværende lovforslag ikke sigter til »statsamt«, men til »amtskommunen«.